MUST READ

[illegible] - [illegible]… [illegible]

[illegible].

இத்தகைய சூழலில் மொழி, இனம், சமயம் என்று பலவற்றில் தங்களை அடையாளப் படுத்திக் கொள்ளும் மக்கள் சூழல் சார்ந்து இந்த அடையாளங்களை முன்னெடுக்கின்றனரா அல்லது எந்தச் சூழலும் தன்னுடைய அடையாளங்களைப் பாதிக்காதவாறு அவற்றை நிலைநிறுத்துகின்றனரா என்பது குறித்த உரையாடல் அவசியம்.

[illegible].

[illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].

'தமிழ் முஸ்லிம்'' என்னும் சொல் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட

இஸ்லாமியர்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகப் புழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இவர்கள் இஸ்லாமிய மதத்தைத் தழுவிய தமிழர்கள். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் அரபு நாட்டில் உருவான இஸ்லாமிய சமயம் உலக நாடுகள் முழுவதும் பரவியது. இறைநேசர்கள் வழியாகவும் அரபு வணிகர்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பின் மூலமாகவும் தமிழகத்தில் இஸ்லாம் பரவியது. இவ்வாறு இங்குள்ள தமிழர்கள் இஸ்லாமியர்களாக்கப்பட்ட பின்பு இவர்கள் தமிழர்கள் என்னும் அடையாளத்தை இழக்க நேரிடுகின்றது. இந்த அடையாள இழப்பு சமய அடையாளத்தை முன்னெடுக்கும் போது நிகழக் கூடியது. இந்திய முஸ்லிம்களிடையே அடையாள நெருக்கடிச் சூழல் மூன்று கால கட்டங்களில் நிகழ்வதாக அ.மார்க்ஸ் குறிப்பிடுகின்றார் (பே.சாந்தி, 2006: 8-9).

- 1857க்குப் பிந்தைய ஆளுகை மாற்றங்களின் விளைவாக இந்திய முஸ்லிம்கள் அரசியலதிகார இழப்பு, உலக அளவில் ஆட்டோமன் பேரரசின் சிதைவு, இந்தியாவில் காலனி ஆட்சி உருவாக்கிய மாற்றங்கள், ஆங்கிலக் கல்வி, புதிய நீதிமன்றங்கள், சட்டத் தொகுப்புகள், கல்வி முறை ஆகியன.

- 1947இல் நிகழ்ந்த பாகிஸ்தான் பிரிவினை, அதை ஒட்டிய மதக்கலவரங்கள், இஸ்லாமியர்கள் இரண்டாம் தரக்குடிமக்களாக மாற்றப்படுதல், 1960வாக்கில் நிகழ்ந்த வகுப்புக் கலவரங்கள் முதலியன.

- 1992இல் பாபர் மசூதி இடிப்பு அதைத் தொடர்ந்த கலவரங்கள், இஸ்லாமியர்கள் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட வன்முறைகள் முதலியன.

இத்தகைய பின்புலத்தில் இஸ்லாமியர்கள் உலகப் பொதுக்கலாச்சாரத்திற்குள் தங்களை இனம் காண வேண்டிய தேவைக்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். எனவே மொழி அடையாள முன்னெடுப்பு என்பதை விட சமய அடையாள முன்னெடுப்பு அன்றைய காலத் தேவையாக இருந்தது.

தென்னிந்தியப் பகுதியில் குறிப்பாக தமிழகத்தில் இஸ்லாமியர்கள் இந்த சமய அடையாளத்தை முன்னிறுத்தினரா என்று காணும் போது இரண்டு வகையான தன்மைகளைக் காணமுடிகின்றது. அடிப்படையில் தமிழர்கள் என்னும் சிந்தனை கொண்டவர்களாகவும் உலகப் பொதுக்கலாச்சாரத் தோடு முழுவதும் இயைந்து போகாதவர்களாகவும் ஒரு பிரிவினர் இருக்கின்றனர். மற்றொரு பிரிவினர் சமய அடையாளத்தை மட்டும் முன்னிறுத்துபவர்களாக உலக இஸ்லாமியச் சமூகத்தோடு தன்னை இணைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்றவர்களாக உள்ளனர். இந்த அடையாளச் சிக்கலுக்குள் வினைபுரிபவர்களாக இளைஞர்களே உள்ளனர். இவை குறித்த பதிவுகள் சமகாலப் படைப்புகளில் மிகுதியாக உள்ளன.

தமிழகத்தில் வாழும் இஸ்லாமியர்களில் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களும் உருது மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களும் உள்ளனர். இவர்களில் தமிழ் அடையாளங்களை முன்னிறுத்தும் தமிழ் முஸ்லிம்கள் பெரும்பாலும் சமய எல்லைக்கு வெளியிலேயே இனங்காணப்படுகின்றனர். இன்குலாபின் 'பாலையில் ஒரு சுனை' எனும் தொகுப்பில் 'மதம்'' என்னும் கதையில் "இந்தத் தம்ளிப் பயலுகளுக்குப் பொறாமை"(1992: 127) என்று குறிப்பிடுவதில் தம்ளிப் பயல் எனும் சொல் தமிழ் பேசுபவன் என்ற பொருளுடையது. இதில் இந்துச் சமூகத்தினரைக் குறிப் பயன்படுத்தும் வசவுச் சொல்லாக இது குறிப்படுகின்றது. எனில் தமிழைப் பேசும் இஸ்லாமியர்களையும் அவர்கள் இந்துக்களாகவே அடையாளம் காண்கின்றனர் என்று விளங்கிக் கொள்ள முடிகிறது.

இந்த மதிப்பீட்டை உருது பேசும் இஸ்லாமியர்களே உருவாக்கி இருக்க முடியும். எனவே தமிழ் அடையாளம் என்பது தமிழ் பேசும் இஸ்லாமியர்களை சமய அடையாள இழப்பிற்கு இட்டுச் செல்கிறது. எனினும் சமயம் தாண்டி தமிழ் மொழி மீது அவர்கள் கொண்ட பற்றைச் சில படைப்புகள் சித்திரிக்கின்றன. ஜாகிர் ராஜாவின் 'துருக்கித் தொப்பி' எனும் நாவலில் அத்தாவுல்லா என்பவன் திராவிட அரசியல் பற்றுள்ளவனாகவும் தமிழை முன்னிறுத்தும் இளைஞனாகவும் உள்ளான். படிக்கின்ற காலத்து இந்தி வகுப்புகளை நிராகரிப்பவனாகவும் அத்தாவுல்லா என்னும் தமிழல்லாத தன்னுடைய பெயரில் அதிருப்தி உடையவனாகவும் காட்டப்படுகின்றான். இதற்கு திராவிட அரசியல் ஈடுபாடு ஒரு காரணமாகச் சொல்லப்பட்டாலும் அந்த அரசியலுக்கான ஈடுபாட்டை மொழியே கொடுக்கின்றது என்று விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட இஸ்லாமியர்கள் மொழி அடையாளத்தை முன்னெடுக்க வேண்டிய தேவை என்ன என்று காண்பதற்கு முன் அவர்கள் தமிழ் அடையாளமாக எவற்றையெல்லாம் முன் வைக்கின்றனர் என்பதைக் காணவேண்டும். தமிழ் என்பது மொழியையும் மொழி சார் பண்பாட்டையும் உள்ளடக்கிய ஒன்று என்கிற அடிப்படையில் அவர்கள் முன்னிறுத்தும் அடையாளங்களாவன,

- மொழியைத் தன்னுடைய அடையாளமாகக் கொள்ளுதல்

- தமிழ்மண் சார்ந்த சடங்குகளைப் பின்பற்றுதல்

- தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்குரிய கதையாடல்களைப் பேணிக்காத்தல்

- தமிழ்மொழிக் கல்வி, தமிழ் இலக்கிய ஈடுபாடு

- சமய நடவடிக்கைகளில் தமிழ்க் கூறுகளை உள்ளடக்கிக் கொள்ளுதல்

மேற்கூறப்பட்ட பண்புகள் தமிழ் முஸ்லிம்களிடையே மிக இயல்பாகவே உள்ளன. இஸ்லாமிய அடிப்படைகளில் இல்லாத பலவற்றை அவர்கள் தன் அன்றாட வாழ்வில் பின்பற்றக் கூடியவர்களாக உள்ளனர். இஸ்லாமியர்களின் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் பல தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்குரியவை. திருமண நிகழ்வில் கருகமணி அணிதல், வளைகாப்பு, பிள்ளைக்கு காது குத்துதல் சடங்கு, மயிர் நீக்குதல், பணெப்பூப்பு சடங்கு முதலிய பலவும் இங்குள்ள பண்பாட்டின் தாக்கமாகவே உள்ளது. திருமணம் முதல் இறப்பு வரை பின்பற்றக் கூடிய சடங்குகளில் தமிழ்ப்பண்பாட்டுத் தாக்கம் உள்ளது.

தோப்பில் முகம்மது மீரான் கதைகளில் இத்தகைய கூறுகள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. ஜாகிர் ராஜாவின் துருக்கித் தொப்பி என்னும் நாவலில் அத்தாவுல்லாவின் மகனுக்கு நாகூர் ஆண்டகையின் சன்னதியில் மயிர்மழிப்பு என்னும் சடங்கு நிகழ்த்தப் படுகிறது. இது போன்ற பல சடங்குகளும் பின்பற்றப் படுகின்றன. இதனை இளைஞர்கள் எவ்வாறு எதிர் கொள்கின்றனர் என்பது முக்கியம். இந்தப் பண்பாட்டைப் பின்பற்றுபவர்களும் எதிர்ப்பவர்களும் உள்ளனர். எதிர்க்கும் இளைஞர்கள் என்ன அரசியல் நிலைப் பாட்டைக் கொண்டவர்கள் என்பதைப் பின்னர் காணலாம்.

இஸ்லாமியர்களின் அதியக் கதையாடல்கள் குர்ஆன் மற்றும் ஹதீதுகளிலிருந்து சொல்லப்படுபவை. வாய்மொழி வழக்காற்றுத் தன்மையோடு இவை காலங்காலமாகச் சொல்லப்பட்டு வருகின்றன. தமிழக இஸ்லாமிய மக்களிடையேயும் இது போன்ற கதையாடல்கள் உள்ளன. இவை இங்கு வாழ்ந்த சூபிகள் எனப்படும் இறைநேசர்கள் குறித்தவை. அவற்றில் தக்கலை பீர் முகம்மது, நாகூர் சாகுல் ஹமீது, காயல்பட்டணம் சதக்கத்துல்லா அப்பா முதலிய பலரைப் பற்றிய அதியக் கதையாடல்கள் உள்ளன. இவை தமிழ் மண்ணிற்குரிய கதையாடல்களாகவே உள்ளன.

நெசவுத்தொழில் புரிந்து வந்த பீர் முகம்மது அப்பாவைப் பற்றிய கதையாடல்களை

தோப்பில் முகம்மது மீரானின் 'அஞ்சுவண்ணம் தெரு' நாவல் மிக விரிவாகச் சித்திரிக்கின்றது. தங்களை அடிமைப்படுத்தும் ஆதிக்கச் சமூகத்திற்கு எதிரான போராட்ட வரலாறாகவே இவை உள்ளன. இவை தமிழ் மண்ணிற்குரிய அண்ணன்மார் சாமி கதை, மதுரை வீரன் கதை முதலியவற்றை நினைவுகூர்வனவாக உள்ளன. இது போன்ற கதையாடல்களைக் கேட்டுப் பழகிய மக்களுக்கு இஸ்லாமியப் பின்புலத் தோடு கூடிய அதியக்கதையாடல்களையும் தன்னுடைய மண்சார்ந்த பண்பாட்டோடு ஏற்றுக்கொள்ள முடிந்தது.

எச்.முஜீப் ரஹ்மான் எழுதிய 'உப்பாவைச் சொல்லும் கதை' எனும் கதையில் தன்னுடைய மூதாதையரைப் பற்றிப் பெருமிதம் அடையும் இளைஞனாகக் கதை மாந்தன் கதை முழுதும் உரையாடுகின்றான். காலங் கடந்து நினைக்கப்படும் தன் உப்பாவைப் பற்றிய பெருமைகளைச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் பொழுதுகளிலெல்லாம் பேசுபவனாகவும் வாய்ப்பு கிடைக்காத போது கண்ணாடி முன்பு நின்று உப்பாவைப் பற்றிச் சொல்லுபவனாகவும் கதைமாந்தன் உள்ளான். முந்தைய சமூகத்தை நினைவுகூறும் இளைஞனாகக் காட்டும் இக்கதை பின்நவீனத்துவ அமைப்பில் அமைந்துள்ளது.

ஆங்கிலேயக் கல்வி முறை அறிமுகமாவதற்கு முன்பு இஸ்லாமியர்களிடையே மார்க்கக் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. ஆங்கிலக் கல்வி முறை காலனியச் சூழலில் வேலைவாய்ப்புகளுக்கான அடிப்படையாக அமைந்தது. மற்ற சமூகங்களிடையே இக்கல்வி முறை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட அளவிற்கு இஸ்லாம் சமூகத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. இது இஸ்லாத்திற்கு எதிரான கல்வி என்கிற கருத்துநிலை இஸ்லாமியர்களிடையே நிலவிவந்தது.

ஆங்கிலக் கல்வியை கிறித்தவப் பண்பாட்டுக் கற்பித்தல் முறையாகவே அவர்கள் பார்த்தனர். இதைக் கற்பதன் மூலம் தன்னுடைய சமயப் பண்பாடு சீரழிந்துவிடும் என்கிற மனநிலை கொண்டவர்களாக இருந்தனர். இதனை தோப்பில் முகம்மது மீரானின் துறைமுகம் எனும் நாவல் சித்திரிக்கின்றது. இத்தகைய கல்விமுறை எதிர்க்கப்படுவதன் மூலம் ஏற்படும் முதல் விளைவு இளைஞர்களுக்கான வேலையின்மை. இதனை இஸ்லாமிய சமூகத்து இளைஞர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு வேலைக்குச் செல்வதன் மூலம் நிவர்த்தி செய்து கொள்கின்றனர்.

வெளிநாட்டு வேலைகளுக்குக் கல்வி அடிப்படைத் தகுதியாகக் கொள்ளப்படவில்லை. அதே சமயம் இவர்கள் உடலுழைப்பு சார்ந்த வேலைகளைச் செய்பவர்களாகவே இருந்தனர். இது குறித்து மீரான் மைதீனின் 'ஓதி எறியப்படாத முட்டைகள்' என்னும் நாவல் விளக்குகின்றது. சுதந்திரத்திற்குப் பின்பு கல்வியில் ஓரளவு முன்னேறியவர்களாக விளங்கினர். தாங்கள் பெற்ற கல்விக்குரிய வேலை வாய்ப்புடையவர்களாக இளைஞர்கள் விளங்கினர். இருப்பினும் இன்று வரை

வெளிநாட்டிற்குச் சென்று இளைஞர்கள் வேலை பார்த்தல் என்பது குறைந்தபாடில்லை.

ஆங்கிலேயக் கல்வி அடிப்படையில் வழங்கப்பட்ட மொழிக் கல்வியை சமய அடையாளம் சாராமல் எதிர் கொண்டனரா என்பது கேள்விக்குறி. தமிழ் நூல்களைக் கற்பது குறித்து எத்தகைய மனநிலை உடையவர்களாக இஸ்லாமியர்கள் இருந்தனர் என்பதை ஜாகிர் ராஜாவின் ‘சக்கிலி மந்தை’ எனும் சிறுகதை சித்திரிக்கின்றது. இதில் கதை மாந்தன் நூலகம் செல்பவனாகவும் தமிழ் நூல்களைப் படிப்பவனாகவும் காட்டப்படுகின்றான். “நீ என்ன இஸ்லாமான புள்ளயாவா இருக்கே. உன் வயசுல முப்பது ஜூசும் ஓதி மனப்பாடமாக்கிட்டேனே. நீ ரவ்வெல்லாங் கண்ணு முழிச்சு கண்ட பலொய்ங்கள படிக்கிற” (2007: 27) என்று அந்த இளைஞனைக் குறிப்பிடும் போது அவன் ஜெயகாந்தன் சிறுகதைத் தொகுப்பைக் கையில் வைத்துள்ளான். எனவே இளைஞர்கள் தமிழ் இலக்கியங்களை விரும்பிப் படிப்பவர்களாகவும் அதற்கான அரசியல் பின்புலத்தோடு இயங்குபவர்களாகவும் புனைகதைகளில் காட்டப்படுகின்றனர்.

மூத்த தலைமுறையினர் காங்கிரஸ் கட்சி ஈடுபாட்டாளர்களாகவும் திராவிடக் கொள்கைகளை ஏற்காதவர்களாகவும் காட்டப்படுகின்றனர். இத்தகைய மனநிலைக்கு சமயம் ஒரு காரணம். திராவிடக் கட்சி நாத்திகத்தை முன்னிறுத்தக் கூடியது என்று அவர்கள் கருதினர். ஆனால் இளந் தலைமுறையினர் பலர் திராவிடக் கட்சியில் ஈடுபட்டவர்களாக உள்ளனர். சமயம் தாண்டிய மொழி அடையாளத்தை இத்தகைய நிலைப்பாடு விளக்குகின்றது.

இஸ்லாத்திற்காக வாழ்ந்து உயிர் நீத்த இறைநேசர்களின் அடக்கத் தலங்கள் தர்காவாக மாற்றப் படுகின்றன. இந்த தர்கா கலாச்சாரம் குறித்த பலவேறு மாற்றுச் சிந்தனைகள் தோன்றிவிட்ட சூழலிலும் இன்றும் இப்பண்பாடு பின்பற்றப் பட்டு வருகின்றது. தர்கா பண்பாடு தமிழ் மண்ணின் வீர வழிபாட்டோடு ஒப்புநோக்கத் தக்கது. இஸ்லாம் சமயத்திற்காகவும் இஸ்லாமிய மக்களுக்காகவும் போராடி மாண்டு போனவர்களின் நினைவாக எழுப்பப் படுவது. இஸ்லாமியர் களும் இஸ்லாமியர் அல்லாதவர்களும் செல்லும் இடமாக இது உள்ளது. இங்கு விழாக்கள் எடுக்கப் படுகின்றன, இறைநேசர்களின் பாடல்கள் பாடப்படு கின்றன, உணவு பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன, மேல் கீழ் என்னும் ஏற்றத்தாழ்வு இன்றி சமமாகப் பாவிக்கப்படு கின்றனர்.

தோப்பில் முஹம்மது மீரானின் ‘அஞ்சுவண்ணம் தெரு’ நாவல் இந்த தர்கா பண்பாட்டை விரிவாக விளக்குகின்றது. ஜாகிர் ராஜா ‘மீன்காரத் தெரு’ எனும் நாவலில் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்துப் பெண்ணுக்காக எழுப்பப்படும் அடக்கத்தலம் எவ்வாறு தர்காவாக மாற்றப்படுகிறது என்பது குறித்துப் பேசியுள்ளார். அஞ்சுவண்ணம் தெரு நாவலில் மஹ்மூதப்பா தர்காவை இளைஞர்கள் சிலர் பாதுகாக்க நினைப்பதாகக் காட்டியுள்ளார்.

இதனால் உருவாகும் கலவரங்களில் பாதிக்கப்படுபவர்களாகவும் இளைஞர்களே உள்ளனர். இவ்வாறு தன்னுடைய பண்பாட்டுச் சின்னங்களைப் பாதுகாப்பதில் இளைஞர்கள் அக்கறை காட்டுவதாக நாவல் அமைந்துள்ளது.

கிராமப் பகுதிகளில் இளைஞர் நற்பணி மன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டு பல்வேறு அரசியல் நடவடிக்கைகளிலும் முன்னேற்றத் திட்ட நடவடிக்கைகளிலும் இளைஞர்கள் ஈடுபடுவதாகப் பல கதைகள் உள்ளன. 'சக்கிலி மந்தை' எனும் கதையில் "ஓழுங்கான மனுஷன் ஒருத்தனும் இதை எதுக்க மாட்டான்ல. சமூக சேவை வெங்காய சேவைன்னு மன்றம் வச்சு அலையிற பொடிப்பசங்க தான் சாவடியில கத்திக்கிட்டிருப்பானுங்க. வேற சம்சாரி எவனும் எதுக்க மாட்டான்ல" (2007: 28) என்று சமூக அவலங்களுக்கு இளைஞர்களே குரல் கொடுப்பார்கள் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இயற்கைப் பொருட்களைத் தன் வாழ்வின் அங்கமாகக் கருதுவதும் அவற்றை வழிபடுவதும் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் மிகுந்து காணப்படுகின்றது. இஸ்லாமியர்களின் கதைகளில் இத்தகைய பண்பு காணப்படுகின்றது. குளத்தையும் கடலையும் தாயாகப் பார்ப்பதும் மரம் செடிகளில் இறந்தவர்களின் பண்பைப் புகுத்திச் சொல்வதுமான கதைகள் உள்ளன. இயற்கையோடு வாழும் வாழ்வை நகரமயமாக்கம் சிதைப்பதை தோப்பிலின் சிறுகதைகள் பேசுகின்றன.

வேலை காரணமாக நகரங்களுக்குச் செல்லும் இளைஞர்கள் தன்னுடைய மண்சார்ந்த வாழ்வை இழந்துவிடுவதாகவும் அவற்றைத் தேடி மீண்டும் சொந்த ஊருக்கு வரும்போது அந்த கிராமங்கள் நகரமயமாக்கத்திற்குள் சிக்கிச் சீரழிந்து கிடப்பதையும் பார்க்கின்றனர். தன்னுடைய பண்பாட்டு எல்லைக்குள் மிக சந்தோஷமாக வாழும் இளைஞர்கள் வேலை காரணமாக எல்லைக்கு வெளியில் தள்ளப்படும் போது எதையோ இழந்துவிடுவதாக உணர்கின்றனர். வெளிநாடுகளுக்கு வேலைக்குச் செல்லும் இஸ்லாமிய இளைஞர்கள் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்களில் இதுவும் ஒன்று. இதனை ஜாகிர் ராஜாவின் 'வெம்மை' எனும் சிறுகதை விளக்குகின்றது.

தமிழையும் தமிழ்சார்ந்த பண்பாட்டையும் முன்னிறுத்தும் இஸ்லாமியர்கள் குறித்த பதிவுகள் படைப்புகளில் காணப்படுவதைப் போல சமய அடையாளத்தை முன்னிறுத்தும் மக்கள் குறித்த பதிவு களும் உள்ளன. இவர்கள் மொழி அடையாளத்திற்கு எதிராக சமய அடையாளத்தை முன்னெடுக்கின்றனர். இவர்களுக்கும் மொழி அடையாளத்தை முன்னெடுப்பவர் களுக்கும் அடிப்படையில் பல வேறுபாடுகள் உள்ளன. இது இவர்தம் சமய நிலைப்பாட்டைச் சுட்டுவதோடு அரசியல் நிலைப்பாட்டையும் விளக்கவல்லது.

[illegible]

http://keetru.com/index.php/2010-06-24-04-31-11/ungalnoolagam-oct14/27368-2014-11-20-03-01-15